

Af Indenrigsministeren:

2den Passus i § 1 forandres saaledes, at istedetfor Ordene: „men nedsettes 3 pCt.“ sættes: „og erlægges fremdeles for den nævnte Arveklasse med 4 pCt.“

§ 2 Nr. 2 forandres 4 til 5.

Af S. Madsen, N. Petersen, S. Jørgensen, Lybhe, Rugaard, S. Andersen, A. Nielsen, Kraiberg, S. A. Hansen, F. Nielsen, Gomard, S. Pedersen, S. Nielsen, S. Pedersen og N. Andersen (Kjøbenhavns A. 3die Vlg.):

ad § 1.

1) I 4de Linie efter Ordet „forhøies“ indsættes Ordene: „for Mindreaarige og fuldmyndige Arvingers Vedkommende“.

ad § 2.

2) I Punktet Nr. 1 indsættes efter Ordet „Arvsarvinger“: „(med Undtagelse af Umyndige)“

De stillede Endringsforslag med de Paragraffer, hvortil de hørte, samt Lovudkastet i sin Heelhedfattes, under Et under Forhandling.

Ordføreren (Ale in): Udvalget har ikke kunnet gaae ind paa noget af de stillede Endringsforslag. Med Hensyn til det Forslag, som er stillet af 15 ærede Medlemmer af Thinget, skal jeg for det Første gjøre opmærksom paa, at hvis det vedtages, vil Hensigten med den hele Sag tildeels ikke blive opnaaet. Saaledes som det blev bemærket ved denne Sags 2den Behandling, paataenkes det jo navnlig, at Stadens Indtægter skulle forøges gennem den forhøiede Arveafgift, som lægges paa Arvsarvinger; dersom man imidlertid vil gaae ud fra, at de Tilfælde, i hvilke Arv tilfalder umyndige Arvsarvinger, ere ligesaa talrige som de, i hvilke Arv tilfalder umyndige Arvsarvinger, vil den paaregnede Indtægt, dersom Forslaget vedtages, accurat blive reduceret til det Halve.

Den hele Foranstaltning troer jeg allsaa vil væsentligt lammes ved dette Forslag. Smidletid skal jeg tilstaae, at denne Betragtning ikke er den, der har været afgjørende for mig, og jeg tør antage for Udvalgets andre Medlemmer; men Tingen er, at det af de 15 Medlemmer stillede Forslag indeholder en Tanke, der er aldeles ny i vor Lovgivning, og som, fra hvilket Synspunkt man end vil betragte Sagen, ogsaa forekommer mig at være ganske uberettiget. Der har ingeninde i Lovgivningen i Henseende til Arveret været stillet mellem myndige og umyndige Arvsarvinger; de myndige Arvinger have en fuldstændigt ligesaa god og lovhjemlet Ret til at komme i Besiddelse af deres Forældres Efterladenskaber som de umyndige Arvsarvinger, og jeg forstaaer ikke, om Noget skulde mene, at der er Forskjel med Hensyn til det Kjærlighedsbaand, som forener Børnene med deres Forældre, enten Barnet er 17 eller 18 Aar gammelt. Vil man dernæst søge en Grund til Arvegangen i den Andeel, som Børnene kunde have i deres Forældres Virksomhed, saa forekommer det mig at være aabenbart, at de voksne Børn vel kunne have en ligesaa stor Fortjeneste af det gavnlige Resultat, hvortil hines Virksomhed har ført, som de umyndige Børn. Udvalget har som sagt, affeet fra den finansielle Betænkelse, som jeg først har berørt, ikke kunnet andet end finde den Adskillelse, som man her vil gjøre gjældende i Loven mellem Børn, der ikke have naaet 18 Aars Alderen, og dem som have naaet den, aldeles ubegrundet. — Udvalget har heller ikke kunnet gaae ind paa det af den ærede Minister stillede Forslag. Man maa henvise til hvad der blev udtalt ved anden Behandling, at man finder det urigtigt at forhøie Arveafgiften for saa nære Slægtninge som Søskende i nogle Tilfælde, nemlig hvor de arve i Forbindelse med en af Forældrene, endnu mere, end Udvalget har foreslaaet, og som det blev vedtaget ved anden Behandling. Man foreslog denne Forhøielse, nemlig de samme Arveafgifter for Søskende i alle Tilfælde, i Forventning om, at der i Forbindelse dermed vilde finde en Nedsettelse Sted af en halv Procent i den Arveafgift, der nu er paalagt Søskende og deres Børn i de Tilfælde, hvor